

U plač brizneš! Radosnice?
Ja — skamenjen spasilački
Ti — ugašena u suzama
Na dohvati ruke!

KAD SI PODREZALA KOSU NA TERASI

Kako me zatekao taj čas!
Neizvjesnost svega dugo se mrsi
A kad sazre — učas se uboljevi
U čin od čiste mehanike

Tvoja kosa, ustreptala pred tom odlučnošću
Šamo se malko uvila o vratu —
Kako sam volio njen krvamanje u tvom nagibu
Ili o mojim rukama kad bi visila!

I u gestu trpeljivu klonu
U hipu prestade teći iz glave —
Meko i nečujno za dugih kiša
Tako se u šumi spremi odron

Gdje su predjeli koje je moja ruka milovala
Čitavom površinom dlana
Dijelovi izrasli
Dok si moje ime izgovarala prvi put?

Mlak vjetar raznosi ih i mrsi
Po tlu — tomu utječe ljepota:
Sve je tu, iza svog završetka
Pod rukama, koje, ništa ne priznaju

Šiju ti znojnu sad sveže vjetrić
Nevoljko; kuse, oštreti, nove vlasti
Uskrisile tu, pod čelikom makaza
Strše, u nove forme stupajuć.

Sad vidim i oštar razdjel u tvojoj glavi.
Još ubrzani češalj, još dva-tri pomaka mišicom
olakšalom
I onaj trzaj zabacivanja, gest sad ničim pokriven
Koji se jedini preklapa sa mojim čuvstvom ...

SANATORIJUM

Kao zastava, vlači se život
Između određenih datuma. Ali, vjeruj,
Bliži se čas kad će biti
Blizu mi, šetajući do sanatorijuma

Predstaviću te bolesnicima, jednom po jednom
Onima koji se ni pomaknut neće
Tu, prizdravi li neko — veze se kidaju
Grubo, kako to samo život zna

No ovdje, niko mi ne zavidi na ljubavi tvojoj
Tek na ljutom životu, kojega, po jedini put
Držim, gubim, do jauka
U šaku šaku stežuć.

NEOSTVARENJE

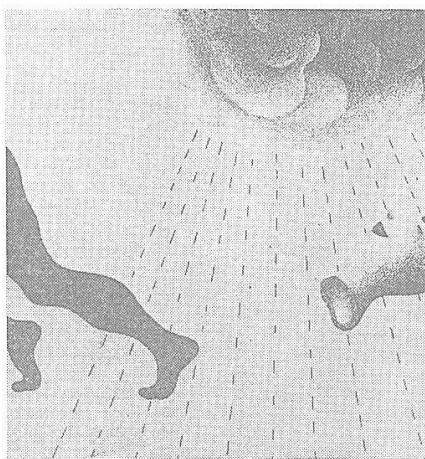
Ostani koliko ruka ostaje
Pogledom otamnjelim
Ti mene rasanjuješ: nešto
Nezadržano, a, ipak, stareći

Jedini miru, vrijeme jedino
Neostvarenje! Ti jedino
Ostvarenje. Uštedo
Od jedne riječi sažeti

Pišem tvoje okrutno ime
Čisto i konačno
Naličje naličja
Grud uz grud pripetu.

miomir nešić

PUT KA ISHODU

I dok tražimo ishodišni put,
sklonimo glave u žensku nežnost
puni sumnje i neverstva slivenog
u noćnu zvezdu. Svejedno je o kakvoj
ćemo nejasnoći sutra misliti,
potrebno je ruke ponovo vratiti sebi.

* * *

Nismo se rodili pre vremena
podložnih zvezda, pre svetlosti
toplog kamena zemlje; u krznu divlje pobude.

U otisku jutarnjeg plamena,
sudbinu smo prokazali oskudici...

Da se vratimo u majke? — hoćemo li
stići pre
oporog zatočenja?

Kasno je da budemo povraćeni
na lišcu koje smo uzgajali!

Nismo se rodili na podu dosade,
na laganim usnama zmija, na običnom
putokazu vremena.

Ni u kriku drozda nismo uši
napunili vedrinom.

Hoće li nam hladnoća,
što pliva na jutarnjoj ptici,
prokazati put ka ishodu?

Pre smrti, hoćemo li obući sebe
u čiste haljine i začutati?

Ili ćemo, slušajući srca
u oskudici daha, sudbinu
na posećenim jezicima ljubiti!

* * *

Ovde nema vremena za govor
tišinom zahvaćen. Sažeti prostor,
okrugnut skrivenom nadom svetla
što završava nad uzglavljem kamena,
zja veselo.

Niti smo snagu izneli na zidove
s proredenim vazduhom, zaustavljeni
u vetrub bez lika, niti nas je
zao jezik u nutrinu izljubio.

Neizvesno je podne koje dolazi
u prazničnoj odeli! Hoćemo li,
plemenita nado pronići u govoru
što nas uzgaja jedinstvom?
Ili će nas oči otkriti gorkim stazama.

* * *

Isprane ruke izneli smo iz sebe,
okrenuti praznim stolicama.
Podmladeni u čutanju, kao kroz
oči zapaljeni konac, prilazimo
gradu bez stepeništa. On silazi
odozgo — oprezno, kroz vetrar na prstima.

Moćne ulice prebrojavaju nam
korake. Drevnu svetlost gledamo
umesto punih izloga. U čudnoj smo
dilemi: Hoćemo li progovoriti
mirno, ili će nas kiša automobila
isprijeti sa grudi zemlje.

Nedelja je. Ti uzimaš kaput
i odlažiš pod krilom razređenog
vazduha. Nesiguran u hodu,
slobodan u zagrljaju svog dvojnika —
na svakom pogledu, vesela oka,
optočenu nadu na jeziku snažiš.

Podmladen u kostima
ishod jasno raspoznaćeš.

Nedelja je. Nezgodno vreme
za one koji te ne slute
na izdancima nevidljivih stvari.
Odredio si svoj domet i jasne
znaće budnosti! Potrebna je moć zvezde
na čijim si izdancima pružen, da otpočinješ
na blagim rukama koje te prelistavaju noću.

* * *

Vidim; opasane odsustvom, mudre
u tuzi praznine, zjape prostorom.
Nism se približili na jeziku glasnom,
ženama i uzaludnim
stvarima:

Izneli smo na svet večiti strah,
knjige tajne i noć na nišan.

Nismo se videli na prozorima
podnevne svetlosti, u predahu zidova!
Zar moramo u dubini lica obnovljenog,
krotki, ustrajati do uzaludnog sna
u stešnjenom prostoru.